KARİKATÜR

— Bir haftadır plaja gelip gidiyorum, henüz sudan bir nişanlıya sahip olamadım!..
Yezai

— Hayırdır inşallah, rüyamda sulh kızını gördüm.
— Tuhaf şey... Sen yanındakini bile göremiyorsun!.

HULYALI BAKIŞLAR

Gelinle güvey gerdeğe girdiler. Delikanlı o kadar memnun, o kadar mesuttu ki karısının önünde diz çöktü; saadetini anlatmaya başladı. Söyledi, söyledi, söyledi! Saatler geçiyor, bizim âşık hâlâ aşkını ve saadetini anlatmakla bitiremiyordu. Kızın fena halde uykusu gelmişti. Bir aralık damat:

— Sevgilim! dedi. Şimdiye kadar senin gözlerin gibi hülyalı bakışlı gözler görmedim!..

Kız cevap verdi:

— Öyle ise şimdiye kadar hiç geç yatmamışsın!.

ÖYLE İSE...

Vapurda göz göze geldiler. Delikanlı, kıza öyle bir bakışla baktı ki kız dayanamadı güldü. Beriki de hemen yanaştı. Cepheden taarruza geçerek kıza bir görüşte âşık olduğunu söyledi. Kız alçak gönüllü bir şeydi:

— Öyledir, dedi, beni her gören sever!.

— Hemen nişanlanalım!.

— Çok yazık... Daha dün akşam bir başkasile nişanlandım.

Delikanlı pratik bir adamdı, hemen sulh oldu:

— Öyle ise gelecek hafta nişanlanırız!..

BEDBİNİN EVLENMESİ

Meşhur bekârlardan birine sordular:

— Niçin şimdiye kadar hiç evlenmediniz?

Beriki ciddî bir tavırla cevap verdi:

— Evleneceğim kadınları mesut edemiyeceğimi biliyordum da ondan!.

— Ya?!. dediler. Kaç kadın alacaktınız?.

— Her halde mesut olacağım kadını buluncaya kadar..

— Yani?.

— Yüz, iki yüz!.

ON BEŞ GÜN EVVEL

Kol saatine bir şey olmuştu; işlemiyordu. Karısına verip saatçiye gönderdi. Saatçi, saati açtı, gözlüğünü takıp baktı:

— Bozukluk yok!. dedi. İçine bir tel saç kaçmış. Makineye sarılmış!.

Kadın merakla sordu:

— Nasıl saç?.

Saatçi kadının yüzünün değiştiğini farkedince en uygun cevabı verdi:

— Tıpkı sizin saçınıza benziyor, sarı!.

Kadın saati aldı, eve döndü. Kocasına:

— Söyle bakayım, dedi, bu saatin içindeki saç kimin saçı?

— Saatin içinden saç mı çıktı karıcığım?

— Evet... Bir sarı saç!.

— İyi ya işte!. Senin saçın demek!.

— Öyle mi?!..

— Tabiî öyle olacak!

— Bu saat bozulalı kaç gün oluyor?

— On beş!.

— On beş gün evvel benim saçlarım ne renkti?!.

— Siyah!.

— O halde?!. Çabuk söyle, hangi sarı çiyanın süpürge saçı bu?!.

ÖĞÜT

Parasız kalmıştı. Bir arkadaşına gitti. Doğrudan doğruya borç istemeğe yüzü tutmadığı için:

— Dehşetli sıkıntıdayım, dedi. Birisinden ödünç para istemek zorundayım. Bana bir şey verebilir misin?

Arkadaşı dostça omuzunu okşadı:

— Hay hay!. Sana bir öğüt vereyim: Sakın benden isteme!. Çünkü benim de meteliğim yok!.

ZİYARET SEBEBİ

Komşu köşkün bayı geldi. Bu köşkün sahibine:

—Dün akşam sizin köpek bizim kayınvaldeyi ısırmış. dedi.

— Ya!.. Hizmetçi söyledi de çok üzüldüm. Nasıl, bayana bir şey olmadı ya?!.

— Hayır... Ben, köpeğe bir şey oldu mu diye sormağa gelmiştim.

KONFERANS MALZEMESİ

Konferans verilecekti. Salonu tanzim eden memur, hademeye her şeyi hazır etmesini söylemişti. Gitti, bir teftiş yaptı:

— Hani her şeyi hazırlamıştın?!. diye çıkıştı.

— Her şey hazır ya bayım!. Koltuklar silindi. Masaya örtü kondu. Üstünde bir surahi, bir de bardak!.

— Peki çıngrak nerede?

— Ne çıngrağı?.

— Konferans bittiği zaman dinleyicileri ne ile uyandıracağız?

YALAN!

İki arkadaş rastlaştılar. Biri:

— Ahmetçiğim! dedi. Beni tebrik et!.. Leylâ ile nişanlanıyorum! Bugün benimle nişanlanacağını vâdetti.

Ahmet kızdı:

— Vay yalancı vay!.. Bana iki ay evvel evleneceğim diye seni kandırdığını söylemişti!.

No. 553, CİLT: 22, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 1 AĞUSTOS 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

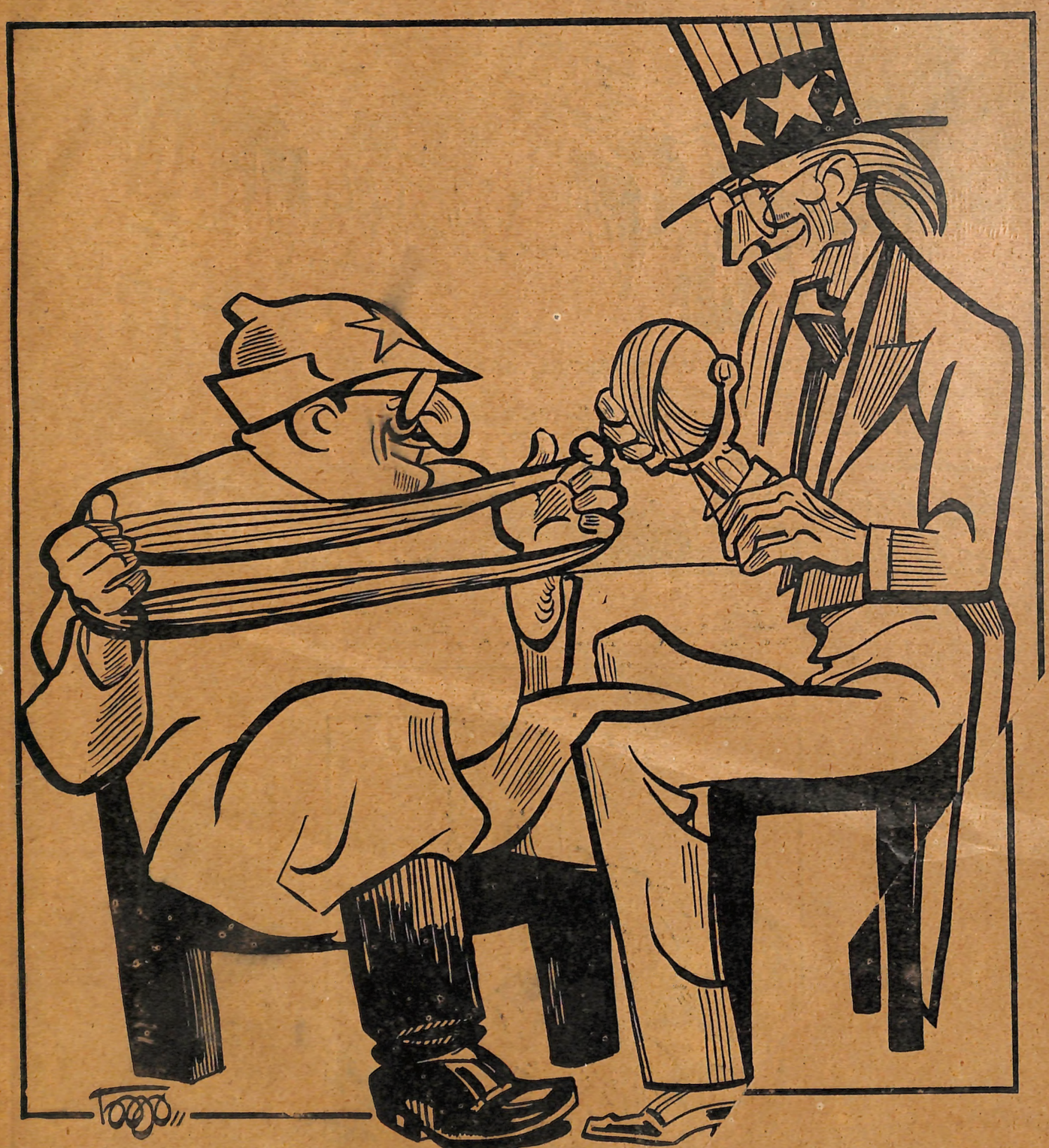

PARİS KONFERANSINDA :

Amerikan — Al, sen de biraz sar... ...eceririm!..
Rus — Vaz geç, ben çorap örmesini dah...

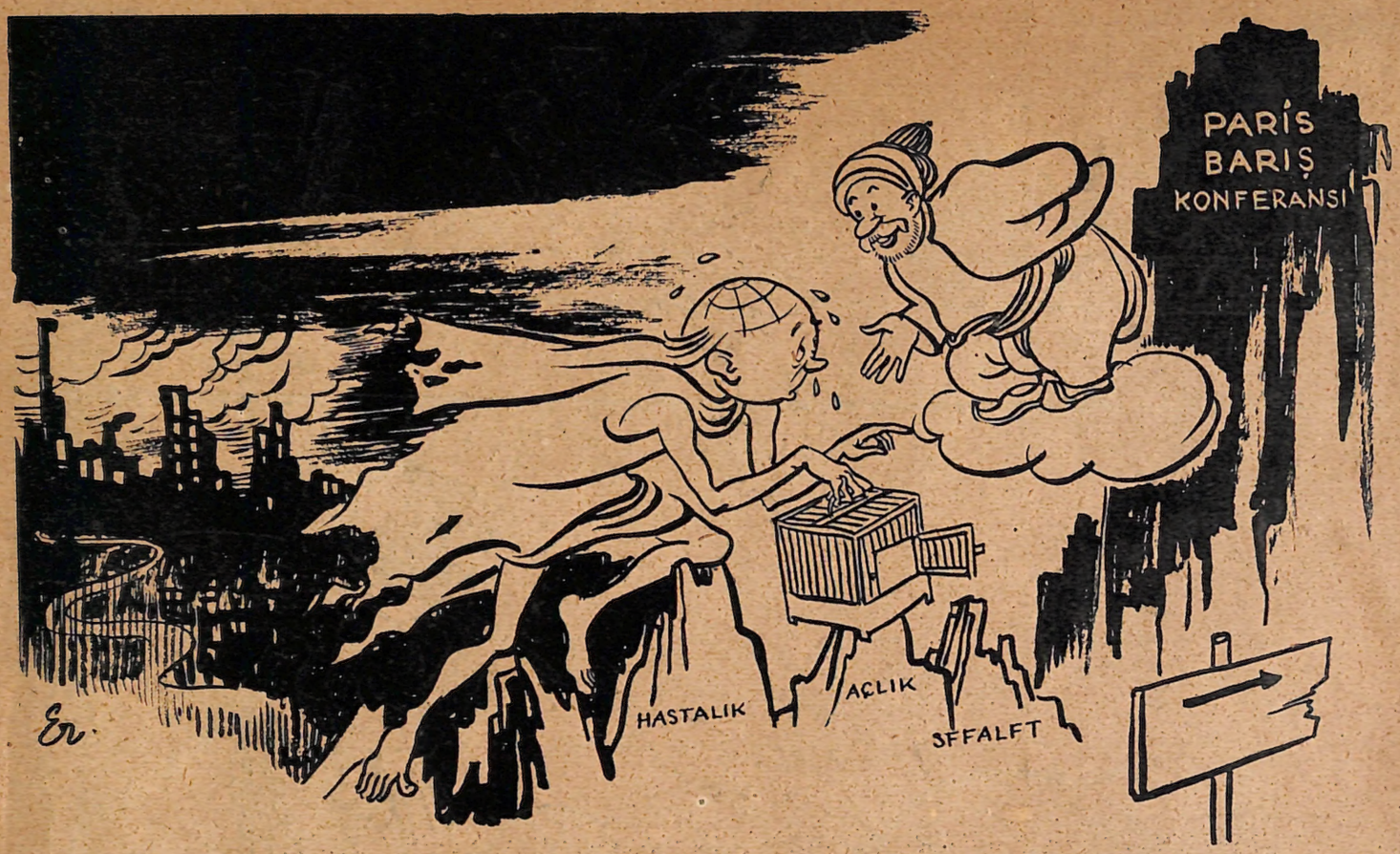

ACABA SULH GÜVERCİNİ YAKALANACAK MI?

Nasrettin Hoca — Hayrola hazret, ne arıyorsun?..
Dünya — Güvercinimi kaçırdım onu arıyorum. Ümidim şu dağın arkasında!...

Ankaraya Mektup

PARTİ VE PARTİLİLER:

Temmuz sıcağı sinirleri hayli ...li; bu mevsim böyledir işte... ...rlerimize tesir eden bu hali ...nerek kendimizi biraz daha ...devirmeli ve mantığın em...meliyiz.

...dar ...er ve taraftarları o ka...dinliyo...ki yalnız kendilerini ...leri dah...Halbuki muhakeme-...düşünere...ve karşı tarafı da ...lâzım. He...itidalli yürütmek ...

"Menem ...ili:

Geçen gü... — Ben dog...nist,, diyor.

Dedi. Yaban... ...emokratım. ...söyledim:

— Doğuştan den...yildi, şöyle doğuştan Demokrat ...n ama, olamazsın ya!.. ...i de

Gülüştük. Ben her ... tan da fazla ileri giden ...f-ma şunu soruyorum:

— Partininin nizamnam... biliyor musun? Biliyorsan b... ana hatlarını anlatır mısın?

Cevap yüzde doksan beş menfi oluyor.

Hangisinden olursa olsun bir partili evvelâ o partilerin nizamnamelerini tetkik edip kendi ölçüsüne vurduktan sonra o partiyi benimsemelidir. Aksi halde o partili ağızdan dolmuş bir insandır ki kendi partisine de pek hayrı yoktur... Maahaza bu haller şimdilik birer tecrübedir. Millet elbet bu hususta da olgunlaşacaktır. Yaşasın! denince sorulan;

— Kim yaşasın?

Sualine:

— Daha belli değil!

Demektense herkesin aklına uygun bir tarafı tutması daha hayırlıdır; fakat iyice muhakeme behemehal lâzımdır.

Bu işi modaya uyarak değil, memleket menfaatini düşünerek yapalım.

BAŞIMIZA NELER GELMİŞ DE...

Bu seçim işlerinde bazı gazetelerimiz de galiba hayli gürültülü konuştular. En ufak hâdiseleri çok allayıp pullandırdılar. Bu kabil yazılar bana şu meşhur istidacı hikâyesini hatırlatıyor.

Hani bir herifin başına ufak bir iş gelmiş; adamcağız mahkemeye müracaat edecek ama ne yapsın? Bir istidacıya müracaat etmiş. İstidacı işi büyülterek ve olmayan şeyleri de ilâve ederek öyle bir istida yazıp öyle de bir sûzişle herife okumuş ki öteki:

— Amanın benim başıma neler gelmiş de haberim yokmuş?!.

Diye feryada başlamış.

Bu işi bu hale sokmakta bir menfaat olmadığına göre zararlarını olsun düşünmek lâzımdır.

BİR ŞARTLA!

Bu sene sıcakların dehşetliliği herkesi her suretle çileden çıkardı. İş zamanları müstesna, diğer vakitlerde insanlar âdeta çıplak geziyorlar. Elbise hususunda kadınlar yazın erkeklerden çok daha bahtiyardır. Biz erkekler hâlâ eski ananelerin mengenesi içinden kendimizi kurtaramıyoruz. Vâkıa bir terakki var ama ehemmiyetsiz. Öyle ya, meselâ eski dik ve kolalı yakalıkları, sert kollukları bir düşünün; bir de şimdiki yumuşak gömlek yakalarını ve kolsuzlukları düşünün!..

Ben erkeklerin de kadınlar gibi açık saçık giyinmelerine taraftarım. Yalnız bir şartla; göğüsleri fazla açmamak şartile... Hakkım yok mu?. O kıllı göğüsler, hele ağarmış kıllı göğüsler hoş manzara mıdır?

Kadın çıplaklıklarına da itiraz edeceğim yerler yok mu? Var.

Meselâ çorapsız kadınlar şimdi topuklarına kırmızı sürüp sunî bir "gül topuk,, manzarası icat ettiler; bu belki güzel. Fakat kıllı bacaklar katiyen güzel değil. Bu ne perhiz, bu ne turşu?..

Zaparta

— Ey

Acaba hangi Millî Kalkınma liderliğine bir mektup...

Akıl Hocası

Eskişehirde M. E. A. :

"Resminizden akıllı bir adam olduğunuz anlaşılıyor... Neden serbest adaylığınızı koymadınız?,,

CEVAP :

Akıllılar çok olduğu için... Millet, hangimizi seçeceğinde şaşırmasın diye.

★

Sarayönünde P. S. T. :

"1. Zeki, ağır başlısınız
Zarif, siyah kaşlısınız.
Görünüşte geçkin amma
Nüfusta kaç yaşlısınız?.
2. Gençseniz beni alınız,
Yoksa anneme kalınız...
Orta yaşlıysanız eğer
Aramızda saz çalınız!,,

CEVAP :

1 ve 2.
Ben Dervişim yaşa bakmam
Her saça gönlümü takmam...
Sevimsiz bir kız uğruna
Şirin anneyi bırakmam!

★

Edremitte O. F. :

1. Neden insanların saçı dökülüyor da, sakalı, bıyığı dökülmüyor??

2. Beyniniz mi çok çalışıyor, çeneniz mi?

— Aptal herif!.. Gene ellerini yıkamadın galiba?..

— Yıkamaz olur muyum?.. İşte, tertemiz!..

— Dışarıdan gelen ucuz çoraplar yerli çorapçıları feryat ettiriyormuş...
— Böyle giderse, onların çorap örme işi zorlaşacak demektir!..

3. Aşk, dumansız ateş midir?,,

CEVAP :

1. Jiletten, usturadan sakalın, bıyığın dökülmesine vakit kalmıyor ki!

2. İkisi de ayni ayarda çalışıyor: Gelen suallerin kimi beynimizi, kimi de çenemizi işletiyor!.

3. Ateş olur da dumanı olmaz mı?..

★

Antakyada İ. Ö. :

"Kız mı erkeği sevmeli, erkek mi kızı?,,

CEVAP :

Hangisi daha evvel davranırsa...

★

Bandırmada Ö. U., R. G. ve T. B., A. E. :

"1. Her isteyene akıl verirken kendimizde akıl kalmadı... Sizden şefaat bekliyoruz.

2. Her şeyin azı mı iyidir, çoğu mu?,,

CEVAP :

1. İmkânı yok... Aksi takdirde ben de size dönerim.

2. Şeyine göre... Paranın çoğu iyidir, yaranın azı!.

★

Karşıyakada S. D. :

"Öksüz bir kızla oğlumu nişanladım... Kızın tembelliği ile büyük burnu ve dik kafalılığı yenilmez bir hal... Evlenirlerse mesut olurlar mı?,,

CEVAP :

Onlar belki mesut olurlar ama siz katiyen bahtiyar olamazsınız!

Akıl Hocası

İnce tedbir

İki ihtiyar oturmuş, hizmetçilerden konuşuyorlardı. İkisi de hasis mi hasisti. İkisi de hizmetçilerin savrukluğundan, hırsızlığından şikâyet ediyorlardı. Biri:

— Anahtar, kilid de kâr etmiyor! dedi. Dün akşam dolapta kilitli duran şeker kutusunun yarıya inmiş olduğunu gördüm. Hizmetçi kızı çağırıp bu şekerleri kim yedi, diye sıkıştırdım. Bilmiyorum, dedi. Bilmez olur mu?. Domuz gibi biliyor ama ne çare!

Öteki, arkadaşının haline kıs kıs gülüyordu:

— Ben bunun için güzel bir çare buldum! dedi. Sokağa çıkacağım zaman bir sinek tutup şeker kutusunun içine koyuyorum. Dönüşümde kapağı açtığım zaman sinek dışarı fırlarsa anlıyorum ki kutuya dokunulmamış!.

— Köpeğin ismini neye balık koydun?
— Isırmıyor da ondan!..

— Seni gözü kör olası...
— Aman karıcığım komşular geliyor. İşi (sving) e çevirelim, sonra devam edersin.

VAH, VAH!

Delikanlı ilk defa nişanlısile başbaşa kalmıştı. Fakat o kadar sıkılgan, o kadar beceriksizdi ki bir tek söz bulup konuşamıyordu. Düşündü, düşündü, nihayet sordu:

— Mideniz bozuk mu?.

Kızın rengi attı ama yine cevap verdi:

— Hayır!.

Delikanlı ellerini uğuşturdu:

— Ya!.. Vah vah... Bozuk olsaydı, çok iyi bir peklik ilâcı biliyorum; size onu tavsiye edecektim!.

DÜNYA EVİ!

Bir türlü evlenemediği, dünya evine giremediği için şikâyet eder, dururdu. Nihayet bir kız buldular, onu da baş göz ettiler.

Bir gün arkadaşlarından biri sordu:

— E, nasıl hayattan memnunsun ya?... İşte nihayet sen de dünya evine girdin!

Yeni damat derin derin içini çekti:

— Ben dünya evine değil, dünya oteline girdim!

— Anlamadım?!.

—Anlamıyacak ne var bunda?!. Kızın o kadar çok akrabası taalîûkatı var ki misafirden baş alamıyoruz. Ev, ev değil otele döndü!.

DELİKTEN DELİĞE

Bayan Nazenin kabineye girdi, etrafına bakındı. Sonra tekrar dışarı çıkıp plâj adamlarından birini çağırdı. On altı yaşlarında bir delikanlı koşarak geldi.

— Buyur abla!. Bir şey mi ettin?!.

Kadın, kabinenin tahta duvarlarını göstererek sordu:

— Bu ne biçim kabine ayol... Her taraf budak deliği dolu!

Çocuk gülmekten kendini alamadı:

— Onlar budak deliği değil abla, dikiz deliği!.

KİMSE DUYMASIN

PAZARLIK

Necdetin büyük babası meşhur eli sıkılardandır. Geçenlerde torununu görmeğe gelmişti. Giderken Necdete bol keseden beş kuruş verdi. Küçük, parayı aldı, hiç ses çıkarmadı. Annesi:

— Yavrum, büyükbabana teşekkür etsene!.. dedi. Bak sana beş kuruş verdi!

Necdet asık suratla cevap verdi:

— Ben on kuruştan aşağı teşekkür etmem!

BAYANIN AZİZLİĞİ

Bayan bahçeye Mısır ekmişti. Fakat kargalar bir tane tohum bırakmıyor, hepsini toplayıp yiyordu. Kadıncağız düşündü, taşındı. Bahçeye bir korkuluk dikmeğe karar verdi. Kocasının eski bir şapkası, paramparça olmuş bir kat elbisesi vardı. Bunları haçvari mıhlanmış bir sopa üzerine giydirip bahçeye dikti.

Ertesi gün vapurda arkadaşları baya takıldılar:

— Hayrola yahu! Dün sabahtan akşama kadar bahçede idin!

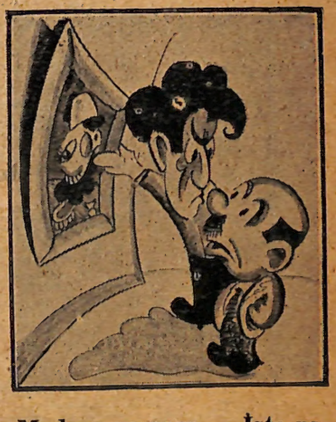

Modern ressam — İşte paşa babam.
— Ya!.. Vah, vah.

SICAKLARDAN İLHAMLAR:
— Acaba deniz ne tarafta?!...

Çamdeviren

MİLLETVEKİLİNE

Ne bravo sesleri, ne uzun şakşak ister;
Halkımız canla başla sizden çalışmak ister!

Sizleri seçmek için teker teker verdik oy,
Buna karşı gönlümüz nizam ister, hak ister.

Siz bizim damlamızla göl oldunuz, düşünün;
Gölü kurutmamaya zorlu bir kaynak ister...

Kavgadan başka vardır yapılacak bin bir iş:
Şehirlimiz ev ister, köylümüz toprak ister;

Sabah akşam tütmeli evlerin ocakları,
Tencereler, kazanlar dolup boşalmak ister;

Bekliyor tarlalar da sapan, öküz, traktör...
Sizlere oy verenler bunları mutlak ister.

Manen de, maddeten de bağlanmalı toprağa;
Bu zinciri örecek el ister, parmak ister!

Düşünün en nihayet dört sene sonrasını,
Sizden sual soranlar cevabı parlak ister...

Baltasını bir yana bıraktı Çamdeviren,
Artık bu yurt çınarla, çamla donanmak ister!

Çamdeviren

EKSİK KALMIŞ

Çekişiyorlardı. Bay hayatından bezmiş bir halde söylendi:

— Seninle evlendiğime, evleneceğime bin kere pişmanım! Bir köpekten farkım yok... Hattâ ondan da beter bir hayat sürüyorum!..

Kadın dişlerini sıkarak cevap verdi:

— Doğru!.. Bütün gün hırlıyor, sabaha kadar da horluyorsun!..

— Bak şapkamı yeni yaptım, nasıl?.

— Bir de tüy dik tamam olsun!.

YUGOSLAVYA İLE ARNAVUTLUK BİRLEŞEÇEKMİŞ — Gazetelerden —

Yunanlı — Maşallah keyfiniz tıkırında...

Yugoslav, Arnavut — Kaynaştık da ondan!..

BİR MUZİPLİK...

Yazan: ÇALAPALA

Kulağımın dibinde konuşuyorlardı. Tramvay, her zamanki gibi, tıkış tıkış... Onun için bütün konuştuklarını bir bir duyuyordum.

Delikanlı — Ne zaman buluşacağız?

Genç kız — Bilmem?.

Delikanlı — Pazartesiye gelir misin?

Genç kz — Hayır... O gün ablamla Adaya gideceğiz.

Delikanlı — Öyleyse salı günü gel!.

Genç kız — Söz veremem... Adada kalmak ihtimalimiz var. Bir de kalırsak halam hiç olmazsa üç dört gün alakoyar.

Delikanlının canı sıkıldı; sesinden anlıyorum:

— Gitmeseniz olmaz mı?

— Söz verdik. Bekleyecekler!

— Öyleyse kalma!

— Ben kalmak istemiyorum, ama hlam bırakmazsa ne yapayım?

Delikanlı biraz sustu. Her halde düşünüyordu. Sonra tekrar sordu:

— Peki, ne zaman buluşacağız?

— Bilmem?!..

— Ben sana telefon ederim.

— Öyle olsun... Ama bir gün evvelinden telefon et ki ben de işlerimi ona göre düzenleyim.

— Olur!

— Telefon numarasını unutmadın ya?!.

— Hayır.

— Söyle bakayım!.

— Seksen bir, yüz elli beş!

— Tamam!.

Biraz sonra delikanlı:

— Ben iniyorum! dedi. Allahaısmarladık.

— Güle güle!.

Bir kere daha nefes alamayacak kadar sıkışıp gence yol verdik. Bu sırada olduğum yerde dönerek kızı görecek bir vaziyete gelmiştim.

Sarı saçlı, mavi gözlü, ince uzun, pek cici bir kızdı. Delikanlı tramvaydan inerken:

— Necdet! Necdet!.. diye arkasından bağırdı. Kitabını unuttun!.

Artık geri dönmek imkânı yoktu. Onun için delikanlı, genç kızın uzattığı kitabı açık pencereden aldı. Tramvay hareket etti, tekrar yola düzüldük.

Bazı rakamlar ne kadar kolay akılda kalır. Biraz evvel duyduğum telefon numarasını hemen ezberleyivermiştim. Aklımdan türlü türlü ihtimaller geçiriyordum:

— Bu çocuklar, ulu orta, telefon numarasını herkesin yanında söyleyiverdiler. Muzibin biri çıksa da onlara bir oyun oynasa ne yapacaklar?. Tabii hiç!.

Bir yandan da kıza bakıyor, daha doğrusu bakmağa doyamıyordum. Akıllı, uslu geçinirim ama o gün bütün yaramazlık duygularım ayaklanmıştı. Galiba kızın güzelliği de beni baştan çıkarıyordu. Kendi kendime:

— Seksen bir, yüz elli beş!.. Seksen bir, yüz elli beş!.. diye söyleniyordum.

Ertesi gün de aynı düşüncelerden kurtulamadım. Pazartesi günü kız, ablasile beraber Adaya gidecekti. O gün telefon etmekte fayda yoktu. Ertesi gün? Eğer Adada kalmadıysalar onu bulabilirdim.

Salı günü saat on bir sularında telefonun başına geçtim:

— Sekiz... Bir... Bir daha bir... Beş... Bir daha beş!..

Zilin çalmasile telefonun açılması bir oldu. Kart bir dudu sesi:

— Alo!..

Acaba yanlış mı açtım?. Yoksa hizmetçi kadın mı?.

— Neresi orası efendim?.

— Ekonomi bakkaliye mağazası!.

Allah Allah!.. Galiba yanlış.. Yoksa?!.

Ben konuşmakta gecikince dudu sabırsızlandı:

— Yavrum ne istoorsun? Söylesene!

Ne olursa olsun, konuşmak lâzımdı:

— Şey, madam!. dedim. Ben Necdet... Bizimkile konuşmak istiyordum.

Madamın sesi birden tatlılandı:

— Necdet bey, sensin?!. Evladım ne diye sıkıloorsun? Bir takke dur, ben şimdi Leylâyı çağırırım!

— Teşekkür ederim Madam... Bekliyorum!.

Takırtıdan madamın telefonu bırakıp gittiğini anladım. Demek ki bu bakkal kızın evine pek yakın bir yerde... Ona dostluk ediyor!. Ne işe kızın adını da öğrendik; Leylâ!.

Biraz sonra telefonda yine bir takım takırtılar oldu. Arkasından billûr gibi bir ses:

— Alo!...

— Leylâ, ben Necdet!.. Nasılsın sevgilim?!.

—Teşekkür ederim. Sen nasılsın?.

— İyiyim. Demek halanda kalmadınız?.

— Havır!. Ankaradan misafirleri gelmiş. Ev tıklım tıklım insan doluydu. Akşam üstü döndük.

— Memnun oldum. Yarın buluşuruz değil mi?!.

— Bilmem ki?!.

— Rica ederim Leylâ... Muhakkak gel...

— Peki... Nerede buluşacağız?. Her zamanki yerde mi?.

— Yok, yok!. Orada değil... Şeyde... Beyoğlunda Cici pastacıda...

— Kacta?

— Üçte!.

— Peki!..

— Allahaısmarladık!

— Necdet!.

— Efendim!.

— Senin sesine ne oldu?.

— Sesime mi?.. Hiç!. Biraz soğuk aldım da ondan... Evelisi gün terli terli dondurma yemiştim. Üsütmüşüm!.

— Geçmis olsun!.

— Teşekkür ederim!.

★

Cici pastacıya ben iki buçukta gitmiştim. Biraz sonra da Leylâ geldi. Dükkân küçük. İs-

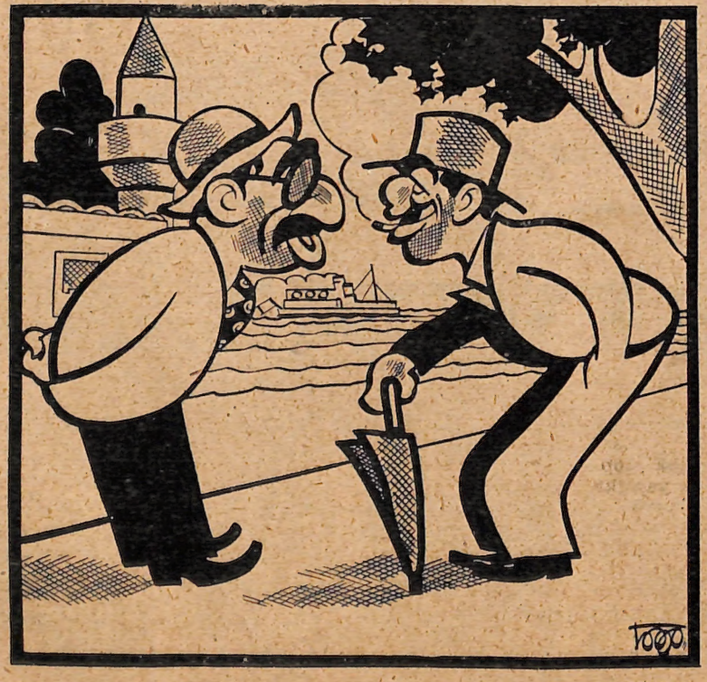

— Filistinde Yahudiler otelden başka bir de su deposu havaya uçurmuşlar...

— Allah vere de uçan depo bizim semte düşse!..

Denize düşen âşık — Sevgilim elini ver!.

Kız — Israr etme, evvelâ babamla konuş demedim mi ben sana!..

PISIRIKLAR!

Mehmet enişte gayet pısırık bir adamdır. Bir kimse yanına çıkamaz, çıksa konuşamaz, konuşsa bir şey anlaşılmaz. Mübarek bir adam!.

Kayın biraderi de ondan beter, sıkılgan bir delikanlıdır. Beş, altı ayda bir gelir, enîştesini ziyaret eder. Karşılıklı susuşurlar.

Bu ziyaretlerden birinde iki genç karşılıklı oturmuş, derin derin düşünüyor, konuşacak bir lâf bulamadıkları için de sıkım sıkım sıkılıyorlardı. Nihayet Mehmet eniştenin aklına bir lâf geldi. Memnunlukla gözleri parladı. Fakat tam ağzını açacağı sırada kayın biraderinin de ayni halde, bir söz söylemek üzere olduğunu farketti:

— Ha... dedi, kesti. Bir şey mi söyleyecektiniz?

— Evet ama ziyanı yok siz buyurun!.

— Olmaz... Lâfınızı kesmek istemem!

— Rica ederim söyleyin. Ben sonra anlatırım!

— Allahaşkına siz söyleyin!..

— Vallahi mahcup ediyorsunuz enişte!. Nasıl olur da sözünüzü ağzınıza tıkarım!.

— Estağfurullah!.. Söylemezsen hatırım kalır!.

Kayın birader çaresiz boynunu büktü:

— Şey... dedi. Zaten söyleyeceğim mühim bir şey değildi. Hava bugün çok sıcak, değil mi diyecektim!.

Enişte sessiz kalakalmıştı. Delikanlı sordu:

— Siz bir şey anlatacaktınız?

Mehmet enişte ağlamaklı bir yüzle itiraf etti:

— Ben de ayni şeyi söyleyecektim!..

Bir görüşte!

İki bekâr kız kardeştirler. Herkes bir şey bekler ya, onlar da koca beklerler. Fakat nedense bir türlü kısmetleri çıkmıyor. Bir gün ablası, kız kardeşini heyecanla üst kattaki odasına çağırdı:

— Kâmile! dedi. Şu karşıki evin penceresinde oturan genci görüyor musun?.

— Evet..

— Demin ben burada soyunurken gözlerini faltaşı gibi açmış, bana bakıyordu. Sonra başını çevirdi. Sanki hiç o değil!. Neden bakmıyor acaba?

Küçüğü acı acı gülümseyerek cevap verdi:

— O zaman daha soyunmamıştın da ondan!

ter istemez karşımdaki boş masaya oturdu. Ben dalgın dalgın gazetemi okur görünüyordum... Sonra gazeteyi kapattım. Yeni görmüş gibi kızın yüzüne baktım. Ama hayretle, hayranlıkla!

Kız şaşalamıştı. Ben gayet ciddî bir tavırla cebimden defter, kalem çıkardım. Bir kızın yüzüne, bir deftere bakarak bir takım hesaplar yapmağa başladım. Topladım, çıkardım, tekrar topladım, sonra buldum. Ama, bir yazıyor, bir de resmini yapıyormuş gibi onun yüzüne, boyuna bosuna, kollarına, bacaklarına bakıyordum. Nihayet son çıkan rakamın yanına bir müsavi işareti koydukdan sonra onun karşısından okuyabileceği büyüklükte bir (Leylâ) yazdım.

Kız hayretler içinde bana bakıyordu.

Tekrar hesaba koyuldum. Toplama, çıkarma, çarpma, bölme... Tekrar çarpma ve bölme... Sonunda bir isim daha: (Necdet).

Kız meraktan çatlayacak hale gelmişti. Artık yaptığım hesaplara, eskisi gibi göz ucile değil, eğilmiş de öyle bakıyordu.

Ne güzel, ne körpe şeydi kâfir!.

(Necdet) ismini de okuyunca dayanamadı:

— Affedersiniz bayım, dedi. Nedir bu yaptığınız hesaplar?

Gayet esrarlı bir tavırla güldüm:

— Anlamadınız mı?

— Hayır!

Etrafıma bakındım. Gizli bir şey söylüyormuş gibi:

— Remil! dedim.

— Ne demek bu?

— Rakamlarla bakılan fal!.

— Peki, bu çıkan isimler nedir?

— Biri sizin, biri de beklediğniz kimsenin isimleri!.

Ağzı açık kaldı. Ben onun bu hayretile ilgili değilmiş gibi döndüm; tekrar hesaba başladım. Bu sefer hesap pek büyük rakamlarla yapılıyordu. Sonunda (Ekonomi bakkaliyesi) çıktı.

Kız yerinde oturamaz olmuştu. Gözü kapıda, Necdet gelse de savuşsak diye bekliyordu. Kendisine döndüm:

— Bakalım gelecek mi, gelmeyecek mi?.

Dedim. Korkak bir gülümseyişle:

— Bakalım!

Dedi. Hesap, kitap tabiî (gelmeyecek) çıktı.

— Nasıl olur? dedi. Söz vermişti.

Ben hesabı kontrol eder gibi bir çok toplamalar, çıkarmalar daha yaptıktan sonra katî kararımı verdim:

— Gelmeyecek. Pazartesi günü ablanızla Adaya, halanıza gitmişsiniz. Salı günü bakkal madam vasıtasile size telefon etmiş. Fakat şimdi bunu tamamile unuttu. Gelmeyecek!.

— Unuttu mu?

— Evet... Psikolojide böyle bir bahis vardır. Bazan insanlar yaptıkları bir işi tamamen unuturlar. Yahut yapmadıkları işi yaptım zannederler. Bazan bir yerden geçerken, kendinizi evvelce oradan geçmiş zannettiğiniz olmaz mı?

Kekeleyerek başını salladı:

— Evet!.

— Bu şekilde, yapmadıkları cinayetleri üzerlerine alanlar bile olur.

— Demek Necdet de bana söz verdiğini hatırlamıyor!

— Telefon ettiğini bile unuttu!..

— Çok tuhaf!.

Kızcağızın gözünde korkunç bir kâhin olmuştum. Daha fazla yerinde duramadı. Çantasını kaptı:

— Öyle ise ben gideyim! dedi. Zaten saat üç buçuğu geçti. Allahaısmarladık!.

— Güle güle!.

Gitti. Necdetle buluştuğu zaman ne konuştular, uğradıkları muammayı çözebildiler mi, kimbilir?!. Her halde ben o sarı saçlı, mavi gözlü güzel kızı nasıl unutamıyorsam o da beni unutamıyacaktır.

Çalapala

— Rüyamda kaçırmışım!.

— Bazı rüyalar hakikate uygundur!.

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

VIII

"Çok koşan tez yorulur,,
Atalar sözü

Ona bulunduğum yeri haber verinceye kadar üç gün bekledim. Üç gün... Bu ne uzun üç gündü. Eğer gönlümde aşk yerine başka bir his olmuş olsaydı belki de ben çoktan çökerdim, başım bembeyaz kesilir, belki de bütün hafızamı kaybederdim.

Ne aldığım servet, ne zenginlik, ne de hiç bir şey... Hayır, beni saran sadece onun aşkı idi. Bütün bu dünyanın ondan ibaret olduğuna inanıyordum ve işte bu akşam, eğer o gelmeyecek olursa ben, ben, hayatıma son verecektim.

Güneş çoktan batmış ve Boğaz loşlaşmağa başlamıştı. Bütün suları ve tepeleri gören bu köşkten bozma pansiyonun geniş bahçesinde, iskeleyi ve yolu görmeğe çalışarak bekliyordum. Onun için dünyanın en güzel sofrasını hazırlamıştım.

Yeni bir vapur geldi ve yolcularını iskeleye bıraktı. Onu seçemiyordum. Uzaktan bir çok kadın gölgesi farkediyor, fakat bunların hiç birini tam olarak göremiyordum. Saniyeler içinde geçen bekleyiş kalbimi en son haddine kadar girmişti. Eğer biri dokunsa kopabilir ve ben ağlayabilirdim.

Nihayet köşkeuzanan bir kadın gölgesi farkedince hızla yerimden sıçradım ve koştum. Köşkün kapısı önünde karşılaştık:

— Handan.... diye inledim.

Loşlukta, sesi titriyerek:

— Sevgilim... dedi ve kollarını açarak atıldı.

Bir anda onun kokusu ve sıcaklığı beni sardı. Kollarımla bütün vücudunu sardım:

— Handan, sevgilim, sana susadım! dedim.

Karanlıkta yüzünü yüzümde hissettim ve dudaklarımız yine biribiri üzerine kapandı. Saniyelerle hep böyle, kımıldamadan, biribirimizi sararak, tek bir vücut gibi kaldık. Bir anda onun yarı baygın bir halde göğsüm üzerinde kaldığını hissederek kollarıma aldım, yürüdüm.

Bu sırada karşı tepelerden tepsi gibi bir ay çıkmağa ve Boğazı yalamağa başladı.

O, ben ve ay... İşte tabiat en güzel şaheserlerinden üçünü birleştirmişti. Onun kokusu, onun sıcaklığı içinde kayboluyordum ve yürürken, köşkün merdivenlerinden çıkarken, yeryüzünde en büyük kudretile, bütün canlılara hayat verdiğini düşünüyordum.

Odama girince gözlerini açmadan:

— Odan mı? diye sordu.

— Evet!. dedim.

—Ne güzel odan var, senin gibi..

Onu sedir üzerine bırakırken diz çöktüm ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım:

— Mesut musun?

— Çok..

— . . . . .

— Beni daha o akşam arasaydın...

— . . . . .

— Hemen gelecektim. O üç gün nasıl bekledim bilsen..

— Ben de...

— Fakat ben... Ateş içinde kavruldum ve ne çok göz yaşı döktüm. Ah, beni sar sevgilim, beni öp, beni öp....

—. . . . . .

—. . . . . .

—. . . . . .

— Ondan da korkuyorum, Neşetten... Seni sevdiğimi biliyor, söyledim, deliye döndü. Seni öldürmesinden korkuyorum.

— Hayır, korkma... Sen yalnız aşkımızı düşün...

— Beni seviyorsun değil mi?

— Hem de nasıl...

— Söyle, söyle... Beni öperken söyle...

— Seni..... seviyorum... Seni.... çok, pek çok..... seviyorum!..

Onu kollarım arasında bütün kuvvetimle sıkıyorum ve o bütün yumuşaklığı ile vücuduma giriyordu. Birdenbire:

— Dur!.

Dedi ve başını çekti, dışarısını dinledi.

Yağmur...

Gök gürlüyordu.

Uzaklardan bir şimşek çaktı ve küçük bir abajurla aydınlanan odamı aydınlattı.

— Ne oluyor? dedim.

Cevap vermedi ve o anda abajur da söndü. Zifiri bir karanlık... Yeni bir şimşek ve odam yine aydınlandı ve bir anda kollarımın arasında Handanı göremedim.

Dehşetle doğruldum ve boğuk bir sesle haykırdım.

Oda kapısından bir kahkaha geldi. Handanın kahkahası... Dehşetle fırlayarak kapıya döndüm. Karanlıkta hiç bir şey göremiyordum. Yeniden çığlığa benzer bir sesle:

— Handan, sevgilim! diye bağırdım.

Bir kahkaha... Ve yeniden bir şimşek... Keskin bir ışık altında bir anda kapıda onu ve... yanında Neşet beyi gördüm. Kahkahalarla gülüyordu:

— Budala, sersem!

Diye haykırdı ve Neşet beyin kollarını tutarak kendi beline sardırdı.

Bu, saniyeler içine sığan korkunç, müthiş, acı ve fena manzara karşısında dehşetle irkilerek:

— Kahbe!..

Diye haykırdım ve ceketimin cebinden tabancamı çıkararak karanlık içinde, kapıya doğru ateş ettim.

Kurşunun ışığı ile beraber acı iki çığlık duydum. Yeni bir şimşek çaktı ve bu yeni aydınlık içinde Handan:

— Ne yaptın sevgilim! diye inliyerek bana doğru koştu ve yüzükoyun yere kapandı.

Aman yarabbi!....

IX

"Çığır Karacaoğlan çığır,
Taş yerinde ağır,,
Atalar sözü

Ve Ali Akyürek dehşetle yatağından fırladı.

Sabah oluyordu.

Kasabanın horozları, en genç seslerile ötüyor ve dağa doğru yola çıkan sürülerin çıngırak sesleri duyuluyordu.

Ali Akyürek yeniden gözlerini yumarak bir an düşündü ve bütün bir gece rüyalar içinde çalkandığını anladı:

— Elifendi, huuu! Elifendi!..

Ali Akyürek boğuk bir sesle:

— Hımı! diye cevap verdi.

— Elifendi, galh gayri, hükûmata geç galacan!...

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

X

"Gülme komşuna, gelir başına,,
Atalar sözü

Aziz okuyucularım, siz de, ben de, hepimiz, şu dünyada bütün insanlar birer ali Akyürek değil miyiz? Nice hayallerle ne saraylar kurar, ne tahtlara çıkar, ne çok uçarız. Ve sonra?.. Ne derin hayal sukutları...

Eğer Ali Akyüreğe gülerseniz, korkun!..

— S O N —

Nuruosmaniye: 1 - 3 - 1945
Ragıp Şevki Yeşim

İÇKİ YASAĞI MÜNASEBETİLE...

Sarhoş — Utanın be, utanın. Bunca yıldır başımızdasınız, bir gün olsun içki yasağı yapamanıdız... gitti!...

YENİ ROMANIMIZ

Gözdeki Mertek

Vâ - Nû ve Nihal Karamağaralı'nın yazdığı bu mizahî macera ve aşk romanı gelecek sayımızda başlıyacaktır.

Napoleon un Düşünceleri

Hitler ve Mussolinin ortadan kalkmalarile birinci plâna çıkan bu meşhur diktatörün vecizelerini ve güzel sözlerini ve meşhur vasiyetnamesini üstat Reşat Nurinin kaleminden okuyacaksınız. Bu günün politikasını anlamak istiyenler dünün en meşhur diktatörü olan Napolyonun düşüncelerini okumalıdır

75 kuruş.

Büyük KATERİNA

Üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilen bu eser meşhur Rusya imparatoriçesi Büyük Katerinanın maceralarla dolu olan aşk hayatını tafsilâtile nakletmektedir. Türk tarihi ile sıkı bir surette ilgili olan bu eseri mutlaka okumanız lâzımdır. 125 kuruş.

TALAT Paşa

Büyük vatanperver rahmetli Talât Paşanın hayatını nakleden bu emsalsiz eser dostu Hüseyin Cahit tarafından kaleme alınmıştır. Az zamanda pek çok satılan bu eseri bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Baştan başa resimlidir. 100 kuruş.

ESKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Bu albüm baştan başa renkli tablolarla süslüdür ve her sayfasında meşhur bir şairin mısraları Ressam Münif Fehimin fırçasile canlanmıştır. Edebiyat ve güzel sanat meraklıları bu albümü mutlaka kütüphanelerinde bulundurmalıdırlar. Bundan daha nefis bir eser şimdiye kadar memleketimizde basılmamıştır. 150 kuruş.

16 Millî Hikâye

Çocuklar için çok faydalı olan bu eser baştan başa milli hikâyelerle doludur ve yüzlerce resimle süslenmiştir. Çocuğunuza faydalı bir kitap arıyorsanız onun milli gururunu okşıyacak hikâyelerle dolu bundan daha güzel bir eser bulamazsınız. 150 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TÜRK MEŞHURLARI

ANSİKLOPEDİSİ

Edebiyatta, Sanatta, İlimde, Harpte, Politikada ve her sahada şöhret kazanmış olan TÜRKLERİN HAYATLARI ESERLERİ

YAZAN: İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Bu emsalsiz eser tamamlandı. Eksik fasikülleriniz varsa bayiinizi vasıtasile tedarik ediniz ve hususî surette imal ettirdiğimiz lüks cilt kapaklarile mücellidinize ciltlettiriniz.

Türk Meşhurları Ciltleri

Nefis bir surette ciltli olarak piyasaya çıkmıştır. Fiyatı: Türkiyenin her tarafında (9) liraya satılacaktır. Bu emsalsiz eserden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz ve şimdiden bayiinize sipariş ediniz. (9) liralık posta havalesi gönderenlere ciltlerimiz taahhütlü olarak kırılmaz ambalâj içinde gönderilir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

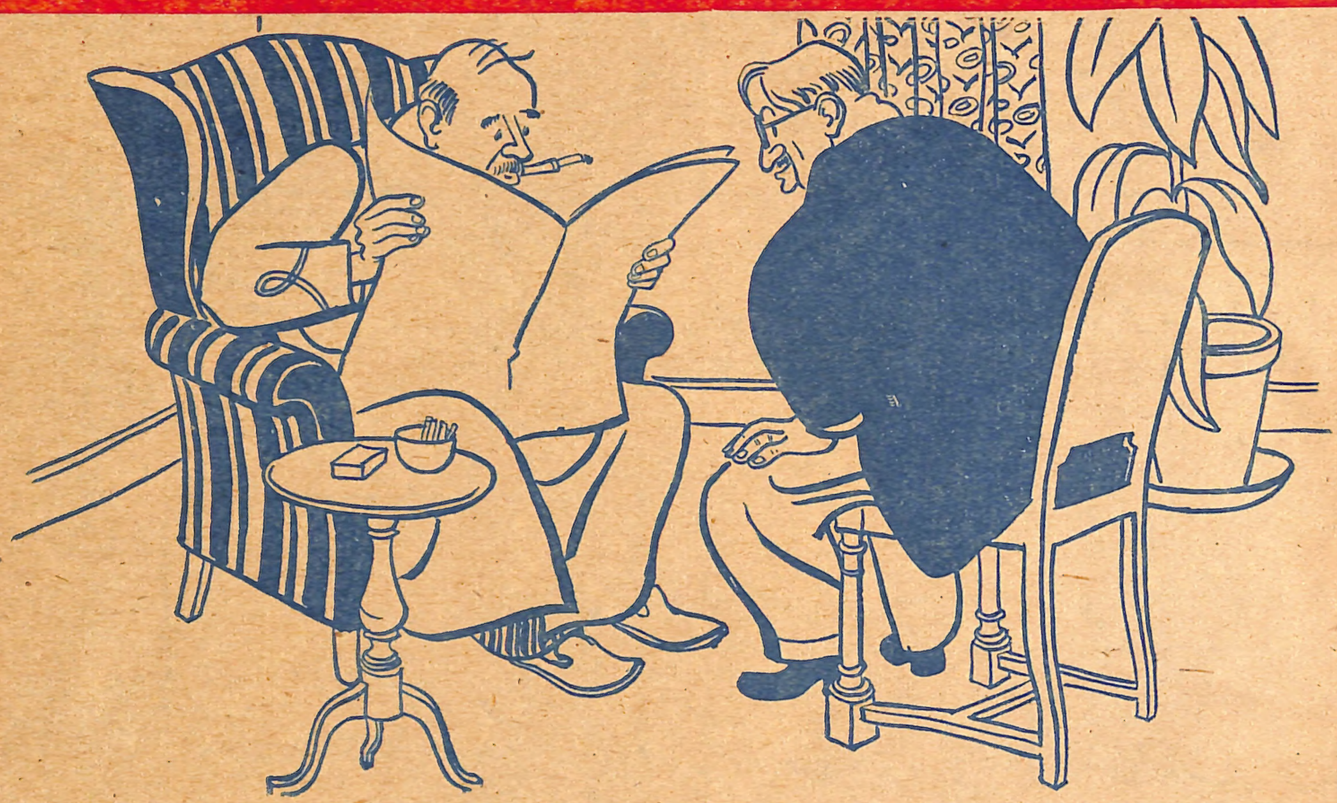

— Şu yeni tip ekmeklerin yapılmasını bana bıraksalar fevkalâde yaparım.
— Fırıncı mısın?.
— Hayır betonarme mütehassısı!...

Bay — Bu sıcakta insanı hiç bir şey kandırmıyor!
Bayan — Merak etme, ben seni kandırırım...